

Arrest

nr. 186 407 van 3 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. LECLERC.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster in het kader van haar asielaanvraag niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zo wordt vastgesteld dat verzoekster haar vrees voor de familie en vrienden van A.M. niet aannemelijk heeft gemaakt. In de bestreden beslissing wordt tevens gesteld dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoekster niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

In de mate verzoekster voorhoudt dat zij terugkeerde naar Kosovo omdat zij dacht dat er een verzoening in de maak was en dit het bewijs is dat zij niet in het buitenland wilde blijven maar een oplossing in Kosovo probeerde te vinden, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster wel degelijk naar Kosovo terugkeerde terwijl volgens haar de problemen/de bloedwraak nog niet waren opgelost, een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Waar verzoekster probeert een verklaring te bieden voor een aantal de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen, merkt de Raad op dat van de asielzoeker kan verwacht worden dat deze coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt over essentiële elementen van zijn asielaanvraag. Zo mag in casu verwacht worden dat verzoekster en haar echtgenoot coherente en eensluidende verklaringen afleggen over de verkregen 'besa', wat in casu niet het geval is. Tot slot weerlegt noch ontkracht verzoekster de motivering waaruit blijkt dat zij beroep kan doen op de Kosovaarse autoriteiten.

6. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 maart 2017, voert verzoekende partij aan dat zij niet kan akkoord gaan met de beschikking aangezien zij het slachtoffer dreigt te worden van een bloedwraak waarvoor zij in Kosovo geen bescherming kan bekomen. Verzoekende partij wijst er op dat zij alles afdoende heeft uiteengezet in het verzoekschrift en dat omwille van de vaststelling dat zij voor bloedwraak geen mogelijkheid heeft tot bescherming van de autoriteiten, haar asielaanvraag in overweging had moeten genomen worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 13 maart 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het volharden in de bewering verwickeld te zijn in een bloedwraak waarvoor zij zich niet kan wenden tot de autoriteiten in haar land van herkomst, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS